

זוהר פרשת בלק (קצט).

ואגרשנו מן הארץ, אמר רבי חזקיה כאשר נתייעץ בלק עם בלעם אמר ואגרשנו מן הארץ, אמר מדרגה ההיא שבדבוקים בה ישראל, היא מן האר"ץ בודאי^[א] וזהו כי עצום הוא ממני, ודאי מי יוכל להתגבר בהם מלחמה ולהתיצב כנגד ישראל, מדרגה שלהם תקופה היא ממדרגתי, ולפיכך ואגרשנו מן האר"ץ, ואם מהאר"ץ הזאת אגרשנו וא רחיק אותו ממנה, אז אוכל לעשות עמהם כרצוני, הכח שלהם במה הוא, בפה ובמעשה, הרי הפה שלך והעשייה שלי, כי ידעתי את אשר תברך מבורך וגו', וכי ממה היה יודע, זה נתבאר שהרי בתחלה כתוב והוא נלחום במלך מואב הראשון ויקח את כל ארצו מידו, על ידי ששכר את בלעם לקללו, וזהו כי ידעתי, ידיעה ודאי ידע בחכמה שלו, את אשר תברך מבורך, למה נצרך לו להזכיר כאן ברכה, שהרי בשביל קללה היה משלח, ואם דבר ההוא שידע מן בלעם מכבר קללה היתה, מהו את אשר תברך מבורך, אלא סוד יש כאן ולא ידעתי אותו ולא זכיתי בו עד שבא רבי אלעזר ודרש (תהלים ל"ד) **אברכה את ה' בכל עת תמיד תהלתו בפי, וכתוב (שם ט"ז) אברך את ה' אשר יעצני כליותי, מי הוא שנצרך לברכה מן התחתונים את^[ב]** שהרי נאחזת בהם כשלהבת בפתילה, ודוד שהיה יודע זה אמר אברכה את, אמר אותו רשע, זאת המדרגה שלהם נאחזת בהם לבעבור הברכות שלהם שמברכים לה בכל יום, הלא יש לך כח לברך למדרגה ההיא ותעקרנה מהם, וזהו שאמר כי ידעתי א"ת אשר תברך מבורך וגו', ובזה נוכל לנצחם, תברך אותה המדרגה שהיא השלהבת ותקלל להפתילה, וע"ז אמר ואנכי אקרה כ"ה^[ג] אעקרנה מהם שלא תהיה נאחזת בהם, ועוד אקרה כ"ה^[ד] אוציא ואמשיך מדרגה ההיא בהעונות בטומאת הקרי ובשאר הטומאות שעושים בניה, והיא תעשה עמהם כליה, מיד וילכו זקני מואב וזקני מדין וקסמים בידם, **שלא יאמר רשע ההוא שאין עמו מיני כשפים הנצרכים להיות בידיו, כדי להתעכב בשבילם.**

זיו הזוהר

יא. זו מ דת המלכות מקור השכינה הקדושה. **יב.** מדת המלכות וכן השכינה הקדושה נקראת א"ת כי היא כוללת כל האל"ף ב"ת מן אל"ף עד תי"ו, ולפי עבודה הקדושה של ישראל כן היא מקבלת שפע מלמעלה להשפיע למטה, וע"ז נאמר תנו עוז לאלהים וגו'. **יג.** דורש אקרה במשמעות עקירה, וכ"ה רמז על השכינה הקדושה. **יד.** עתה דורש אקרה במשמעות קרי וטומאה.

זוהר פרשת בלק (קצט):

בלק ובלעם אותו הדרך ממש תפסו, ועשו התחברות רעה

וילכו זקני מואב וזקני מדין וקסמים בידם. אמר רבי אלעזר רדוד המלך אמר (תהלים י"א) כי הנה הרשעים ידרכון קשת כוננו חצם על יתר וגו', אע"פ שמקרא זה נתבאר שעל שבנא ויואח שרי חזקיה נאמר, אבל מקרא זה גם על סמא"ל וחילותיו נאמר, שכל פעולותיו ועצותיו הרעות על ישראל הן, בלק ובלעם אותו הדרך ממש תפסו, והרי נתבאר שעשו התחברות רעה, אמרו עמל"ק ע"ם ל"ק, עם שלקה אותם כמו נחש המכה בזנבו, הרי כחנו יותר, בל"ק בא ל"ק, בא מי שילקה אותם כרצונו, בלע"ם בל"י ע"ם, אין עם ואין רועה, שמותם גורמים לכלותם ולעקרם מן העולם, והקב"ה חשב באופן אחר שמותיהם, בבל קב"ל ובבלעם ב"ל, הרי בל"ב, איזו אותיות נשארו, עמ"ק, בלבב עומק המחשבה שלהם שלא ישלטו בעולם ולא ישארו בעולם, אמר רבי שמעון אלעזר יפה אמרת, אבל בלק יתנפח רוחו בגיהנם, ובלעם ישתחקו שם עצמותיו ורוחו, כך הוא הענין, עצה רעה נטלו על השלטון של ישראל, על כ"ה הזאת, שחשבו לעקור כ"ה הזאת, וחשבו להעלות צד הרע בכח הפה ובכח המעשה, וכך אמר רשע ההוא, הראשונים עמלו ולא יכלו, דור הפלגה עמלו ולא יכלו, עשו מעשה, אבל כח הפה היה חסר מהם, כי לשונם נתבלבלה ולא יכלו, אבל אתה הרי פיך שגן ולשונך מתוקן בשני צדדים האלה, את אשר תברך מבורך ואשר תואר יואר, אותו הצד שאתה תבקש להעלות למעלה, בכח פיך ולשונך תתעלה, ואותו הצד שאתה תבקש לקלל, בכח פיך תקלל, והכל תולה בכך, (דף ר.) שהרי הפעולה הוכנה, אבל בדבור תולה הכל, וע"כ פעולת הנחש אני אכין, ואתה תשלים הכל בפוך, אותו הצד שאתה תברך מבורך, ואותו הצד שתאור יואר, והוא לא ידע שהקב"ה (איוב י"ב) מסיר שפה לנאמנים וטעם זקנים יקח, והכל ברשותו קים, מסיר שפה לנאמנים, זה דור הפלגה, שבלבל לשונם שלא ישלטו בדבור כלל, ככתוב אשר לא ישמעו איש שפת רעהו, וטעם זקנים יקח, אלו בלעם ובלק, ששניהם היו בעצה אחת, שכתוב ויעל בלק ובלעם פר ואיל במזבח, בוא וראה אותו הרשע בלעם כל מעשיו היו לרע בגאות לבו, שניהם העלו הקרבנות, שכתוב ויעל בלק ובלעם, וכל המזבחות בלק היה עורך אותם, וזה הרשע היה משבח עצמו ואמר, את שבעת המזבחות ערכתי ואעל פר ואיל במזבח, ואת בלק לא השתתף עמו, אמר הקב"ה, רשע הכל אני יודע, אלא שוב אל בלק, ואתה אינך צריך לדבר אלא וכ"ה תדבר, זה שכתוב וטעם זקנים יקח, ד"א וטעם זקנים יקח, שכתוב וילכו זקני מואב וזקני מדין וקסמים בידם, טעם של אותן הזקנים נטל מהם, ולא יכלו לשלוט בכשפים שלהם כלל, ודיברו אליו דברי בלק, דברו אליו בקול ולא בלחש^[טז] פגום אוזן היה ופגום עין ופגום רגל, בג' מקומות היה בעל מום, מתוקן היה לצד הטומאה, וכך נצרך לצד הטומאה ההוא מקום שיש בו פגם, מין למינו.

ויאמר אליהם לינו פה הלילה. בהם כתוב וידברו אליו, ובו כתוב ויאמר אליהם^[טז] לינו פה הלילה, לפי שהלילה הוא הזמן של צד הטומאה טוב הוא לכשפים, הוא הזמן

זיו הזוהר

טז. דבור הוא מבנין הכבד ומשמעותו בכח ובקול רם, משא"כ אמירה. טז. זה מקושר למעלה

שנמצאים ושולטים צדדים רעים ומתפשטים בעולם, והשיבותי אתכם דבר כאשר ידבר ה' אלי, שבח שקר היה משבח עצמו בשם ה', וישבו שרי מואב, שרי מדין נפרשו מהם וימאנו לשבת שם, וזקני מואב נשארו, שכתוב וישבו שרי מואב בלבדם, יפה היו עושים זקני מדין שהתפרדו מכל וכל מהם לולא לא היו מכים לבסוף, שהיו בעצת בלעם לשלח נשיהם לישראל בשטים להטעותם, והמקרא מוכיח חטאם, שכתבו כי צוררים הם לכם בנכליהם אשר נכלו לכם על דבר פעור ועל דבר כזבי בת נשיא מדין אחותם, בשתי אלה חטאו והיה החטא שלהם גדול, הכו בזנבם אחר כך, ולכך אלו נשארו עמו ואלו הלכו בלבדם, ד"א וישבו שרי מואב עם בלעם, כמה יפה היה לבני מדין שהלכו אם גם רצונם היה באמת כך^[1] אבל ישיבה שישבו אותן של מואב גרמה להם טוב, ומה שהלכו אותן של מדין גרמה להם רעה, מה הטעם, אלה חששו לכבוד דברי הקב"ה ונשארו שם, ואלה לא חששו לזה כלום והלכו לדרכם, בשעה שאמר אותו הרשע והשיבותי אתכם דבר כאשר ידבר ה' אלי, מיד נודעזעו אותן של מואב לדבר הזה וישבו שם, ואותן של מדין לא חששו לזה כלום והלכו להם ונענשו אחר כך, וע"כ וישבו שרי מואב עם בלעם, בלילה ההוא לחש אותו הרשע לחשים ועשה להטים והמשיך עליו רוח מלמעלה, מיד ויבא אלהים אל בלעם, אלהים סתם, מדרגה שלו מצד הטומאה של בחינת שמאל.

זוהר בחוקותי (קיב)

בלעם הרשע היה רגיל בכשפיו אצל שר הממונה של קו שמאל

רבי חיא אמר ויאמר אלהים לינו פה הלילה וגו'. בוא וראה בזמן שקיעת החמה וכל השערים נסתמים ונכנס הלילה ונחשך, כמה מחנות כלבים ניתרים מן שלשלותיהם והולכים ומשוטטים בעולם, וכמה שרים ממונים עליהם המנהיגים אותם, ויש שר הממונה על כלם מצד השמאל, וזה בלעם הרשע היה רגיל בכשפיו אצל אותו הממונה שהוא עליון על כלם, והוא היה מלחש בכשפיו בלילה בזמן שהוא שולט עם כל מחנותיו, והוא היה בא להמצא אצלו והודיע לו מה שהיה מבקש דלעת, כדמיון זה ויבא אלהים אל לבן הארמי, אותו שהי' שכיח אצלו, ויבא אלהים אל אבימלך, כלם כדמיון הזה, בכל מקום קוראים אליו באותן כשפים, וע"כ היה רגיל בלילה יותר מביום, והרי ביארו שכל אותן הכשפים והחכמות היו לאבימלך, שכתוב וישקף אבימלך מלך פלשתים בעד החלון, כתבו כאן בעד החלון וכתוב שם (שופטים ה') בעד החלון נשקפה ותיבב אם סיסרא, לכן הרי ביארו, ובלעם כמוהו, וע"כ בכלם כתוב אלהים, ויבא אלהים אל בלעם, ויבא אלהים אל לבן, ויבא אלהים אל אבימלך, הוא בא אצלם ולא שהם באו אליו, שהרי אין לו מקום מיועד, ואם תשאל הרי כתוב אלהים, אלא שם זה נשתתף בכל, ואפילו ע"ז נמי אלהים נקרא, אלהים אחרים, ובכלל של אלהים אחרים היו אותן הממונים, ולפיכך נקרא כך, ורשע ההוא היה מלחש בכשפיו

זיו הזוהר

שהוצרכו לדבר אליו בקול רם כי היה פגום אוזן וקשה לשמוע. יז. פי' אם הי' בלבכם כן באמת שלא להשתדל עוד לקלל את ישראל, אבל האמת שלא כן היה בלבכם.

וקורא לו ובא אצלו, ולפיכך כתוב לינו פה הלילה והשיבותי אתכם דבר כאשר ידבר ה' אלי, רשע ההוא בשקר היה משבח עצמו, שהרי לא כתוב בו אלא ויבא אלהים, ד"א כאשר ידבר ה' אלי, על ידי שליח ההוא שבצד הטומאה, ואם תשאל הרי ביום נמצא אצלו כאשר היה אצל בלק, אלא ודאי שבנחש היה הסתכלות שלו [תמיד], ובזמן ההוא היה מסתכל לכוון השעה ביום^[יח] זה שכתוב ולא הלך כפעם בפעם לקראת נחשים.

זוהר פרשת בלק (ר).

בלעם כחו וגבורתו היה בפיו ועינו, בלק כחו וגבורתו היה בפעולת הידים, זוה היה נצרך לזה

ויאמר מי האנשים האלה עמך. אמר רבי שמעון מדרגה שלו מצד הטומאה של בחינת שמאל הוא שנצרך לשאל, ואע"פ שהחברים העירו בזה באופן אחר, והם אמרו שהקב"ה בא לנסותו בדבריו, ג' היו בנסיון כזה, חזקיהו יחזקאל ובלעם, שנים לא עמוד בנסיון כראוי ואחד כראוי, ומי הוא, יחזקאל, שכתוב (יחזקאל ל"ו) התחינה העצמות האלה, והוא השיב ואמר, ויאמר ה' אלהים אתה ידעת, חזקיהו אמר (מלכים ב' כ') מארץ רחוקה באו אלי מבבל, **בלעם אמר** בלק בן צפור מלך מואב שלח אלי, חשוב אני בעיני מלכים ושרים, והקב"ה שאל לו כדי להטעותו, ככתוב (איוב י"ב) משגיא לגוים ויאבדם, וזה נתבאר, כותי אחד שאל לר' אלעזר ואמר לו, **כח חזק אני רואה בו בבלעם יותר מבמשה**, שאלו במשה כתוב ויקרא אל משה, **ובבלעם כתוב ויקר אלהים אל בלעם, וכתוב ויבא אלהים אל בלעם, אמר ליה** משל למלך שיושב בהיכלו על כסא מלכותו, ויבא מצורע אחד ויקרא לפתוח לו השער, אמר המלך מי הוא זה הנוקש בשער, אמרו לו פלוני המצורע, אמר המלך אל יכנס כאן ולא יטנף היכלי, יודע אני שאם על ידי שליח אדבר אליו אל יחיש לדברי וילך לבני ויטמא ויקרב אליו, אבל אני בעצמי אלך ואגזים עליו שירחק דרכו ממושבו של בני, ולא יטמא לו, התקדש המלך ויבא אליו והגזים ואמר לו, מצורע מצורע מנע רגלך מן הדרך שבני שוכן שם, ואם לא אתן צו לבני שפחותי שיכריתו את גופך לגזרים, אבל אם אוהבו של מלך קורא על הפתח, והמך שואל מי הוא, כשאומרים לו שזה פלוני אהובך, אומר המלך זה אהובי וידיד נפשי אל יקרא אליו קול אחר אלא אני, קורא המלך ואומר, פלוני פלוני בוא אלי ידיד נפשי אוהב שלי, הכינו היכל לדבר עמו, כך בלעם הוא המצורע המרוחק מאנשים, כאשר קרא על שער המלך שמע המלך ואמר, מצורע טמא אל יכנס ואל יטנף היכלי, אני בעצמי צריך ללכת להגזים עליו, שלא יקרב אצל השער של בני ואל יטמא לו, וע"כ ויבא אלהים אל בלעם וגו', ואמר לו מצורע מצורע לא תלך עמהם לא תאור את העם כי ברוך הוא, אל תקרב אצל בני הן לטובה הן לרעה, טמא אתה בכל, אבל **במשה כתבי ויקרא אל משה, קולו של המלך ולא על ידי שליח אחר, מאהל מועד, מהיכל הקדוש, מהיכל המתקון, מהיכל היקר, שעליונים ותחתונים משתוקקים אליו ואין יכולים להתקרב אצלו.**

זיו הזוהר

יח. פי' לכוון השעה ביום שיוכל להסתכל דרך הנחש מרחוק באור הקדושה.

זוהר פרשת בלק (ר:)

”א דברים נגעים באים על האנשים, וכולם היו בבלעם הרשע

ויאמר בלעם אל האלהים בלק בן צפור מלך מואב שלח אלי, ראו גיאותו של אותו רשע שאמר מלך מואב, ולא אמר מלך למואב, במלך מואב הראשון מה כתוב בו, (במדבר כ"א) והוא נלחם במלך מואב הראשון, מלך בן מלך חשוב בן חשוב, אבל זה מלך למואב כתוב בו, המקרא מעיד עליו מלך למואב בעת ההיא, איש שאינו ראוי למלך ונעשה מלך, הרי העירו שנתכוון רשע ההוא לגיאות לבו, הגדול מכל מלכי העולם שלח אלי שליחו, וחשוב אני אצלו.

